

Sygn. akt II Cz 619 / 14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny - Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący - SSO Janusz Kasnowski (spr.)

Sędziowie - SO Irena Dobosiewicz

SO Aurelia Pietrzak

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2014 r. w Bydgoszczy na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku

(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.(wierzyciela)

przeciwko

Szpitalowi (...)w B. (dłużnikowi)

o egzekucję świadczeń pieniężnych

na skutek zażalenia dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 4lipca 2014 r. w sprawie o sygn. XII Co 4135 / 14

postanawia:

1 / zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że zmienić postanowienie Komornika Sądowego S. J. działającego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy z dnia 30 kwietnia 2014r. w sprawie KM 467 /14 poprzez obniżenie ustalonej w postanowieniu opłaty stosunkowej z kwoty 10 941,65 zł do kwoty 3 647,20 zł (trzy tysiące sześćset czterdzieści siedem i 20/100) i oddalić wniosek dłużnika w pozostałej części;

2 / oddalić zażalenie dłużnika w pozostałej części.

II Cz 619 / 14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2014r. Komornik Sądowy S. J. działający przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy ustalił koszty egzekucyjne w sprawie prowadzonej z wniosku (...) spółki z o.o. w B. (wierzyciela) przeciwko Szpitalowi (...)w B. (dłużnikowi) na kwotę łączną 10 991,85 zł, w tym opłatę stosunkową od wyegzekwowanej należności na kwotę 10 941,65 zł (akta KM 467/14 – k.20).

Dłużnik Szpital (...)w B. złożył wniosek o obniżenie opłaty stosunkowej do kwoty 374,10 zł tj. do wysokości 1/10 przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia.

Wnioskodawca w istocie wywodził, że opłata stosunkowa została ustalona w maksymalnej wysokości i nie jest adekwatna ani do nakładu pracy Komornika, ani do poniesionych przez niego wydatków i nie uwzględnia trudnej sytuacji majątkowej dłużnika.

Zaskarżonym postanowienie z dnia 4 lipca 2014r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy oddalił wniosek dłużnika.

Z uzasadnienia orzeczenia wynika, że nie podzielił zapatrywania wnioskodawcy (dłużnika). Uznał, że opłata stosunkowa została naliczona przez Komornika Sądowego w prawidłowej wysokości (15% od wyegzekwowanego roszczenia). Czynności egzekucyjne podjęte przez Komornika, a polegające na zajęciu wierzytelności dłużnika od Narodowego Funduszu Zdrowia (...) w B. okazały się bowiem skuteczne i pozwoliły na całkowite zaspokojenie roszczeń wierzyciela i pokrycie kosztów egzekucyjnych. Przepis art.49 ust.10 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, pozwalający na obniżenie opłaty stosunkowej, ma charakter wyjątkowy i może mieć zastosowanie jedynie w szczególnej sytuacji, a taka w sprawie nie zachodziła (zaskarżone postanowienie wraz z uzasadnieniem – k.24 do 29).

W zażaleniu na postanowienie dłużnik Szpital (...)w B. wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez obniżenie opłaty stosunkowej ustalonej w postanowieni Komornika Sądowego z dnia 30 kwietnia 2014r. w sprawie KM 467/14) do kwoty wskazanej we wniosku tj. 374,10 zł.

W uzasadnieniu za zażalenia podnosił w zasadzie takie same argumenty, jak we wniosku inicjującym postępowanie w sprawie. Zwrócił dodatkowo uwagę, że wprowadzając zmiany w treści art.49 ust.7-10 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji ustawodawca miał na celu przywrócenie możliwości miarkowania opłat komorniczych przez Sąd w tych sprawach, w których nakład pracy Komornika nie jest wielki (zażalenie dłużnika – k. 37 i 38).

W odpowiedzi na zażalenie Komornik Sądowy S. J. wniósł o jego oddalenie (k.51 – 53).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie dłużnika Szpitala(...)w B. znajduje uzasadnienie, ale jedynie częściowo.

Sąd Okręgowy już wiele razy wyjaśniał w sprawach, w których stroną postępowania był ten sam dłużnik, a organem egzekucyjnym ten sam Komornik Sądowy, jak należy rozumieć i stosować uregulowanie zawarte w art.49 ust.1 ustawy z dnia 29.08.1997r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. 155 z 2000r. poz.1038), które stanowi podstawę naliczania opłat stosunkowych w postępowaniu egzekucyjnym. Mimo tego, ten sam problem powraca w kolejnych sprawach, a zainteresowani prezentują te same argumenty na poparcie swojego stanowiska. Dłużnik upiera się zazwyczaj, że bez względu na wysokość wyegzekwowanego roszczenia powinien ponosić opłatę stosunkową w minimalnej wysokości (1/10 części przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia), zaś Komornik Sądowy skłania się do ustalania tej opłaty w wysokości maksymalnej (15% wyegzekwowanego świadczenia z wierzytelności dłużnika z NFZ). Te oba skrajne stanowiska nie znajdują uzasadnienia także i w tej sprawie.

Dłużnik, który dobrowolnie nie realizuje swoich zobowiązań i zmusza wierzyciela do wszczęcia egzekucji, przedłużając w ten sposób oczekiwanie wierzyciela na zaspokojenie roszczeń, musi liczyć się z tym, że w tym postępowaniu trzeba będzie ponieść koszty, które będą znaczące. Nie może liczyć na to, że koszty egzekucyjne będą symboliczne i działanie na opóźnienie w spełnieniu zobowiązania może się opłacać. Nie może też zasłaniać się trudną sytuacją majątkową, a ten dłużnik – jak trafnie wskazał Komornik Sądowy w odpowiedzi na zażalenie – bardzo często tak czyni. Z drugiej strony organ egzekucyjny powinien dostrzegać różnicę między sprawą egzekucyjną, która jest skomplikowana od strony faktycznej, a w konsekwencji trwa długo i wymaga podjęcia szeregu czynności egzekucyjnych, od sprawy, która nie jest tak absorbująca, bo wymaga podjęcia jedynie nielicznych działań, rutynowych i gwarantujących pewny efekt egzekucyjny w bardzo krótkim czasie. O ile w pierwszym przypadku znajdzie uzasadnienie ustalenie opłaty stosunkowej w pełnej wysokości (15% wyegzekwowanego roszczenia), to w tym drugim organ egzekucyjny powinien ustalić opłatę stosunkową w istotnie niższej wysokości. Innymi słowy sprawa sprawa nie jest równa i organ egzekucyjny – przy ustalaniu wysokości opłaty stosunkowej - nie może się kierować jedynie faktem wyegzekwowania

świadczenia, a w tej sprawie Komornik Sądowy tak właśnie uczynił. Musi wziąć pod uwagę także swój nakład pracy (jak wymaga art.49 ust.10 w/w ustawy).

W sprawie KM 467/14 wniosek egzekucyjny wpłynął do kancelarii Komornika w dniu 03.03.2014r. i już w dniu następnym skierował on zajęcie do wierzytelności dłużnika z Narodowego Funduszu Zdrowia (k. 1 i 7 w/w akt). Do dnia 13.03.2014r. doszło do wyegzekwowania całej należności i wypłacenia jej wierzycielowi, co spowodowało zakończenie egzekucji. Widać z tego wprost, że egzekucja była szybka i nieskomplikowana. Sprowadzała się w istocie do podjęcia jednej rutynowej czynności egzekucyjnej w postaci zajęcia wierzytelności dłużnika, która gwarantowała pełną skuteczność. W tych okolicznościach brak było podstaw do ustalenia opłaty egzekucyjnej (stosunkowej) przez Komornika w maksymalnej wysokości przewidzianej w art.49 ust.1 w/w ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Co najwyżej za usprawiedliwione należało uznać ustalenie opłaty stosunkowej w granicach 5% wyegzekwowanego świadczenia (72 944,23 zł) tj. w kwocie 3 647,20 zł. Tak ustalona opłata jest znacząca i uwzględnia też te aspekty, na które wskazał Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie, że stanowi nie tylko wynagrodzenie Komornika, ale jest daniną publicznoprawną służącą pokryciu wszystkich kosztów działalności egzekucyjnej Komornika. Prawdą jest, że nie zawsze działania podejmowane przez organ egzekucyjny doprowadzają do wyegzekwowania roszczenia, od czego zależy ustalenie i pobranie opłaty stosunkowej. W takich sprawach organ egzekucyjny ma zagwarantowany ustawowo jedynie zwrot poniesionych wydatków. To oznacza, że opłaty stosunkowe ustalone w innych sprawach zakończonych pozytywnie muszą być odpowiednio wysokie i nie oznacza, że w każdym przypadku będą to opłaty maksymalne, bo byłoby to niesprawiedliwe. Nie może być bowiem tak, że z uwagi na nieskuteczność egzekucji wobec dłużników A i B, koszty tych egzekucji będzie musiał ponieść dłużnik C, a w związku z tym ustalenie opłaty egzekucyjnej w jego sprawie nastąpi w maksymalnej wysokości, choć nie utrudniał on egzekucji, która przebiegała sprawnie, trwała krótko i nie wymagała od Komornika wielkiego nakładu pracy.

Z tych zasadniczych przyczyn Sąd odwoławczy uwzględnił częściowo zażalenie dłużnika i zmienił zaskarżone postanowienie w sposób opisany w punkcie 1 (pierwszym) swego postanowienia (na podstawie art.386f 1 kpc w związku z art.397f2 kpc i art.13f 2 kpc). Oddalił zażalenie dłużnika w pozostałym zakresie, jako nieuzasadnione (na podstawie art.385 kpc w związku z art.397f2 kpc i art.13f 2 kpc).